

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010177
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s. so sídlom Bajkalská 28, Bratislava 817 62, IČO: 35 763 469, proti žalovanému: Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, právny nástupca Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky, so sídlom Továrenská 7, 828 55, Bratislava 24, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 266/PÚ/2013 z 8. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. 266/PÚ/2013 z 8. októbra 2013 žalovaný zamietol rozklad proti rozhodnutiu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 1403/OER/2013 z 10. júla 2013, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností na relevantnom trhu služby ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, podľa § 59 ods. 2 v spojení s § 61 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) a napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil, nakoľko toto považoval za vydané v súlade s vnútroštátnymi aj európskymi platnými právnymi predpismi, cieľmi regulácie elektronických komunikácií a zároveň za dostatočne odôvodnené, jasné a zrozumiteľné.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový správny orgán, po konzultáciách, podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), v prvostupňovom rozhodnutí rozhodol, že:

1. Spoločnosť Slovak Telekom má podľa § 17 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách na relevantnom trhu č. 7 také postavenie, že nie je vystavená efektívnej súťaži a ekonomický vplyv jej v podstatnom rozsahu dovoľuje správať sa nezávisle od konkurentov a užívateľov, teda spoločnosť Slovak Telekom je významným podnikom na relevantnom trhu č. 7.

2. Úrad ukladá spoločnosti Slovak Telekom ako významnému podniku na relevantnom trhu č. 7 nasledujúce povinnosti:

a) Povinnosť transparentnosti prístupu a prepojenia podľa § 19 zákona o elektronických komunikáciách:

I. Spoločnosť Slovak Telekom je povinná zverejniť na svojom verejne dostupnom webovom sídle referenčnú ponuku na prepojenie verejných mobilných telefónnych sietí, ktorá musí obsahovať informácie týkajúce sa služieb ukončenia volaní vo verejnej mobilnej telefónnej sieti, najmä účtovné informácie, technické špecifikácie, charakteristiky siete, zmluvné podmienky dodávania a používania služby ukončenia volania vo svojej verejnej mobilnej telefónnej sieti, vrátane cien za ukončenie volaní najneskôr do 60 dní od doručenia rozhodnutia o určení významného podniku a uložení povinností.

II. Spoločnosť Slovak Telekom je povinná zverejniť na svojom verejne dostupnom webovom sídle každú zmenu zmluvných podmienok referenčnej ponuky na prepojenie, ktorá bude mať vplyv na podniky definované v § 5 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách v lehote 45 dní pred účinnosťou zmeny referenčnej ponuky a predložiť ju úradu.

b) Povinnosť nediskriminácie prístupu a prepojenia podľa § 20 ods. 1 a ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách:

Spoločnosť Slovak Telekom je povinná pri poskytovaní služby ukončenia volania vo svojej verejnej mobilnej telefónnej sieti uplatňovať voči iným podnikom porovnateľné podmienky za porovnateľných okolností a poskytovať informácie a služby iným podnikom za rovnakých podmienok a s rovnakou kvalitou, ako keby ich využívala pre vlastnú potrebu, alebo ich poskytovala podniku v postavení ovládanej osoby, alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať.

c) Povinnosť prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách:

Spoločnosť Slovak Telekom je povinná splniť odôvodnenú a opodstatnenú žiadosť na používanie určitých prvkov siete a pridružených prostriedkov a o prepojenie sietí.

Spoločnosť Slovak Telekom je povinná:

viest rokovania v dobrej viere s inými podnikmi žiadajúcimi o prístup, zabezpečiť otvorený prístup k rozhraniam, protokolom a kódovacím zariadeniam, ktoré sú potrebné na interoperabilitu služieb alebo pre služby virtuálnych sietí, umožniť spoločné umiestnenie alebo iné formy spoločného používania pridružených prostriedkov, zabezpečiť prístup k systémom na podporu prevádzky alebo k podobným softvérovým systémom nevyhnutným na zabezpečenie spravodlivej súťaže pri poskytovaní služieb, pripojiť siete alebo sieťové prostriedky.

d) Povinnosť regulácie cien prístupu a prepojenia podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách:

Spoločnosť Slovak Telekom je povinná stanoviť ceny za ukončenie volania vo svojej verejnej mobilnej telefónnej sieti tak, ako jej určí úrad v rozhodnutí o regulácii cien podľa § 12 zákona o elektronických komunikáciách.

Zároveň zrušil rozhodnutie č 2112/14/2009 zo dňa 29. septembra 2009 a rozhodnutie č. 07/01/2010 zo dňa 14. januára 2010.

Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, relevantný trh č. 7 je trh služby ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej telefónnej sieti určeného špecifickou sieťovou adresou (ďalej len „relevantný trh č. 7“).

Proti tomuto rozhodnutiu podal účastník v zákonnej lehote rozklad, v ktorom namietal, že prvostupňový správny orgán jednak porušil hmotné právo pri určení žalobcu za významný podnik a pri ukladaní povinností v dôsledku porušenia procesných princípov a pravidiel a tiež namietal porušenie hmotného práva pri ukladaní povinností, ktoré videl najmä v tom, že žalovaný uložil povinnosť regulácie cien podľa metodiky BU-LRIC pure neodôvodnene a neodôvodnene uložil povinnosť prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní

povinností bral do úvahy hlavný účel regulácie a základné ciele regulačného rámca Európskej únie (ďalej len „EÚ“), a to: zabezpečovanie ochrany hospodárskej súťaže, prispievanie k rozvoju vnútorného trhu a presadzovanie záujmov koncových užívateľov.

Prvostupňový orgán podľa názoru žalovaného konal a všetky SMP („significant market power“ t. j. významná trhovú sila) rozhodnutia o určení podniku s významným vplyvom a uložení povinností na danom trhu vydal, v súlade s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti, tak ako to ustanovuje § 11 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách. V súlade s § 11 ods. 2 prihliadol na odporúčania a usmernenia Európskej komisie (ďalej len „EK“), konkrétne na Odporúčanie Komisie o regulačnom zaobchádzaní s prepojovacími poplatkami v pevných a mobilných telefónnych sieťach v EÚ (2009/396/ES) zo dňa 07.05.2009 (ďalej len „Odporúčanie o terminačných poplatkoch“) a Vysvetľujúce memorandum k odporúčaniam Komisie o regulačnom zaobchádzaní s prepojovacími poplatkami v pevných a mobilných telefónnych sieťach v EÚ (ďalej len „Vysvetľujúce memorandum k Odporúčaniam o terminačných poplatkoch“).

Pri regulácii tohto trhu v súlade s § 11 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách dbal na maximálny prospech koncových užívateľov a súčasne v súlade s § 11 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách a zároveň v súlade so zásadou podľa § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku konal tak, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

Žalovaný poukázal na to, že Slovenská republika sa zaviazala ako členský štát dodržiavať legislatívu, odporúčania a usmernenia orgánov EÚ (pre úrad priama dĺžka v § 11 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách), spolupracovať na vytvorení jednotného vnútorného trhu a používať na tento účel eurokonformné a z hľadiska EÚ jednotné regulačné nástroje. Z tohto dôvodu bol návrh tohto rozhodnutia konzultovaný na tzv. nadnárodnej úrovni podľa § 10 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách s EK, orgánom európskych regulátorov a národným regulačným orgánom členských štátov.

EK sa k danej veci vyjadrila v Rozhodnutí Komisie vo veci SK/2013/1456: Služby ukončenia volania v jednotlivých mobilných sieťach na Slovensku, kde v časti III. uviedla: „Komisia preskúmala oznámenie a dodatočné informácie, ktoré poskytol TÚSR, a nemá žiadne pripomienky. Podľa článku 7 ods. 7 rámcovej smernice môže TÚSR návrh opatrenia prijať a, pokiaľ tak urobí, oznámi to Komisii.“ Prvostupňový správny orgán (ďalej tiež „Úrad“) na základe uvedeného začal správne konanie a odkonzultované regulačné opatrenie vydal ako prvostupňové rozhodnutie.

K námietke žalobcu, že Úrad pri ukladaní prvostupňového rozhodnutia porušil princíp zakotvený v § 11 ods. 4 písm. d) zákona o elektronických komunikáciách žalovaný uviedol, že regulácia je kontinuálny proces, ktorý je síce formálne rozdelený v istých prípadoch na dve samostatné konania - konanie o určení podniku s významným vplyvom a o uložení povinností podľa § 18 zákona o elektronických komunikáciách a konanie o regulácii cien podľa § 12 zákona o elektronických komunikáciách, ale hlavné princípy a zásady sa prelínajú celým regulačným zásahom, ktorý v nevyhnutnom prípade obsahuje obe tieto procesné konania.

Uloženie a plnenie povinnosti prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách na tomto trhu je základným predpokladom pre zriadenie úspešného prepojenia sietí za primeraných a objektívnych podmienok, ktoré je kľúčové pre poskytovanie verejnej telefónnej služby a vzájomnej dovolateľnosti koncového účastníka z jednej siete do danej mobilnej siete. Absencia tejto povinnosti by mohla podľa názoru žalovaného dočasne či trvale úplne vylúčiť súťaž na súvisiacom maloobchodnom trhu poskytovania verejnej telefónnej služby a spôsobiť škody nielen niektorým podnikom, ale hlavne koncovým užívateľom. Túto povinnosť Úrad uložil každému jednotlivému podniku s významným vplyvom na predmetnom trhu.

Na základe vykonanej analýzy Úrad dospel k záveru, že na danom trhu je potrebné regulovať ceny za uvedené služby a preto uložil žalobcovi podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách povinnosť regulácie cien prístupu a prepojenia v súlade s požiadavkou zákona.

Žalovaný poukázal na to, že voľba vhodného spôsobu regulácie cien a jeho odôvodnenia, ako aj úprava ďalších podrobností, je (ako bolo spomínané vyššie) predmetom formálne a procesne samostatného konania a rozhodnutia podľa § 12 zákona o elektronických komunikáciách.

K námietke žalobcu, že Úrad neprihliadol na odlišné situácie v oblasti efektívnej hospodárskej súťaže a spotrebiteľov v rôznych geografických oblastiach štátu podľa § 11 ods. 4 písm. e) zákona o

elektronických komunikáciách žalovaný uviedol, že priestorový relevantný trh (geografický trh) je všeobecne vymedzený územím, na ktorom dotknuté subjekty vystupujú na strane ponuky a dopytu danej služby, pričom súťažné podmienky sú také homogénne, že toto územie môže byť odčlenené od ostatných území s odlišnými súťažnými podmienkami. Súťažné podmienky pri poskytovaní ukončenia volania vo verejnej mobilnej telefónnej sieti sú na celom území Slovenskej republiky dostatočne homogénne.

Úrad pri územnom vymedzení trhu vychádzal z vecného vymedzenia relevantného trhu. V zozname relevantných trhov v Slovenskej republike, ktorý úrad vydal rozhodnutím o určení zoznamu relevantných trhov je relevantný trh z geografického hľadiska definovaný ako celé územie Slovenskej republiky, avšak v tomto prípade (na podnet práve žalobcu (vtedy T-Mobile) v rámci konzultácií k predchádzajúcej (2. kolo) analýze) Úrad pristúpil k užšej špecifikácii geografického vymedzenia veľkoobchodného relevantného trhu č. 7.

Veľkoobchodný relevantný trh ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach je z geografického hľadiska totožný s geografickým rozsahom siete konkrétneho mobilného operátora na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že situácia na tomto trhu je rovnaká bez ohľadu na jednotlivé geografické oblasti štátu, Úrad podľa názoru žalovaného nemohol geograficky segmentovať ani predmetný trh mobilnej terminácie a ani uložené povinnosti.

K námietke žalobcu, že ukončovanie volaní zostavených vo vlastnej sieti bolo zahrnuté do definície trhu žalovaný uviedol, že v rozhodnutí z 20. januára 2011, ktorým sa určuje zoznam relevantných trhov je v článku 1 v bode 2) vedené, že: „Veľkoobchodným trhom sa na účely tohto rozhodnutia rozumie trh takých služieb, ktoré poskytuje podnik inému podniku.“ V článku 2 v bod 1) tohto rozhodnutia Úrad určil v oblasti elektronických komunikácií jednotlivé maloobchodné a veľkoobchodné trhy, pričom relevantný trh č. 7 je zadefinovaný nasledovne: „ukončenie volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach je služba, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej telefónnej sieti určeného špecifickou sieťovou adresou.“

Z tejto definície vyplýva, že keď službu ukončovania volania do konkrétnej mobilnej siete v rámci prepojenia poskytuje jeden podnik inému podniku, tak podnik poskytujúci službu ukončenia volania preberá toto volanie v bode prepojenia, kde je prepojená jeho mobilná sieť so sieťou iného podniku a prenáša toto volanie do koncového bodu až ku koncovému užívateľovi. V uvedenom prípade je služba ukončovania volania v mobilnej sieti poskytovaná jedným podnikom inému podniku, čiže veľkoobchodne. Keďže volajúca strana sa chce dovolať na konkrétne číslo zákazníka pripojeného v sieti konkrétneho podniku, tak toto volanie nemôže ukončiť iný podnik.

Avšak pri volaniach 2 zákazníkov tej istej siete neukončuje volanie iný podnik, ale ten istý podnik. V takomto prípade je služba ukončovania volania v mobilnej sieti poskytovaná ako vlastná veľkoobchodná dodávka v rámci toho istého podniku, čiže spoločnosť žalobcu ju zabezpečuje sama sebe. V takomto prípade hovoríme o tzv. samozásobovaní resp. tzv. „selfsupply“. Ako vyplýva z grafu č. 1 uvedenom na strane 18 prvostupňového rozhodnutia, samozásobovanie tvorí až 70 percent všetkých ukončených volaní vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach, čiže tvorí významnú časť ukončenej prevádzky vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach.

Žalovaný zdôraznil, že v rozhodnutí o zozname relevantných trhov Úrad určil základnú definíciu ako služby poskytované inému podniku (veľkoobchodne), avšak podrobné vecné vymedzenie trhu je až predmetom analýzy trhu a podlieha konzultačnému procesu. Zahrnutie samozásobovania na veľkoobchodné trhy vychádza z bežnej regulačnej praxe.

Navyše, spoločnosť žalobcu má podľa názoru žalovaného 100% trhový podiel na trhu ukončenia volania v jeho mobilnej sieti na predmetnom trhu aj v prípade zahrnutia samozásobovania aj v prípade nezahrnutia samozásobovania na predmetný trh (len v rámci prepojenia). Tento trh je monopolným trhom bez tendencie smerovania k efektívnej hospodárskej súťaži a všetky volania smerujúce na čísla koncových zákazníkov spoločnosti žalobcu ukončuje výhradne žalobca. Výsledok vyhodnotenia trhových podielov v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach je v oboch prípadoch rovnaký.

Žalovaný zdôraznil, že Úrad vyhodnocoval, okrem trhových podielov v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, aj vývoj trhových podielov vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach a to a) podľa celkového objemu ukončených volaní len v rámci prepojenia v grafe č.

5 na strane 24 prvostupňového rozhodnutia a b) podľa celkového objemu ukončených volaní vrátane volaní zostavených vo vlastnej verejnej mobilnej a fixnej sieti (vrátane samozásobovania) v grafe č. 4 na strane 24 prvostupňového rozhodnutia. Takýmto vyhodnotením trhových podielov vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach Úrad podľa názoru žalovaného objektívne vyhodnotil vývoj ukončenej prevádzky jednotlivých podnikov v sledovanom období, resp. vyhodnotil veľkosť konkrétneho podniku podľa celkovej ukončenej prevádzky v jeho sieti v porovnaní s ostatnými podnikmi. Na záver žalovaný pripomenul, že Úrad bol pri definovaní trhu usmernený EK už pred konzultáciami a v rámci nadnárodných konzultácií nemala EK žiadne námietky k definícii trhu.

Žalobca ďalej namietal porušenie hmotného práva pri ukladaní povinnosti cenovej regulácie a to konkrétne odôvodnenosť uloženia povinnosti regulácie cien podľa metodiky BU LRIC pure. Podľa názoru žalovaného však nebol dôvod rozoberať podrobnosti metódy v analýze prípadne v prvostupňovom rozhodnutí, pretože výpočet ceny a aj spôsob určenia ceny, respektíve výber metodiky podľa § 12 zákona o elektronických komunikáciách spolu s postupom akým Úrad cenu vypočítal, má byť a je predmetom samostatného rozhodnutia o cene, ktorým Úrad určil (prvostupňové rozhodnutie č. 1469/OER/2013 zo dňa 29. júla 2013) maximálnu cenu, ktorú môžu podniky s významným vplyvom za ukončenie volaní účtovať inému podniku. Napriek tomu žalovaný zdôraznil, že Úrad pri cenovej regulácii vychádzal z Odporúčania o terminačných poplatkoch, Vysvetľujúceho memoranda k Odporúčaniu o terminačných poplatkoch a pripomienok Komisie z r. 2012 k poslednému kolu cenovej regulácie na základe „benchmarkingu“. Podľa názoru žalovaného je takýto postup správny, pretože prispieva k rozvoju vnútorného trhu, nevytvára bariéry rozvoja vnútorného trhu v súlade s cieľmi politiky a regulačnými princípmi zakotvenými v článku 8 rámcovej smernice a pretože prinesie čo najväčší prospech pre koncových užívateľov. Navyše, v rozhodnutí o určení podniku s významným vplyvom podľa § 18 zákona o elektronických komunikáciách a uložení povinností, ako aj v analýze, musí byť a aj je dostatočne odôvodnené prečo Úrad musí cenovo regulovať tento trh.

Pokiaľ žalobca namietal odôvodnenosť uloženia povinnosti prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách, keďže podľa jeho názoru Úrad v odôvodnení uloženia tejto povinnosti nespĺnil vecnú požiadavku, a teda nepreukázal zistenie, ktoré predpokladá zákon o elektronických komunikáciách v ustanovení § 22 ods. 1, žalovaný k tomuto uviedol, že uloženie povinnosti prístupu je potrebné, pretože odmietnutie prístupu na tomto trhu, čiže konkrétne odmietnutie prepojiť siete a ukončovať volania do mobilnej siete, resp. požadovanie neprimeraných podmienok, by nebolo v záujme koncových užívateľov a narušilo by to súťaž. Žalovaný poukázal na to, že Úrad nereguluje ex post, čiže nereguluje až keď zistí, že podnik požadoval neprimerané podmienky resp. odmietol prepojiť siete, ale reguluje ex ante, čiže reguláciou má predchádzať potenciálnym súťažným problémom a regulácia má byť podľa článku 8 rámcovej smernice a podľa § 11 ods. 4 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách predvídateľná.

Ak by neboli prepojené mobilné siete s inými sieťami navzájom, nebolo by možné dovolať sa z inej siete koncovým zákazníkom mobilných operátorov. Teda zamedzením prístupu (prepojenia) by nastalo obmedzenie súťaže na súvisiacom maloobchodnom trhu hlasového volania do verejnej mobilnej telefónnej siete a podniky by neboli konkurencieschopné.

Neuloženie povinnosti prístupu by vytvorilo prekážku jednotného trhu, pretože podnik s významným vplyvom by mohol odmietnuť ukončiť volanie prichádzajúce z inej národnej resp. zahraničnej siete, respektíve žiadať neprimerané podmienky či neúmerne vysokú cenu, čo by bolo v neprospech koncovým užívateľom.

Žalovaný poukázal na to, že uvedené tvrdenie Úradu vyplýva aj z vyjadrenia EK v jej rozhodnutí o začatí druhej fázy - prípad LV/2012/1296 - z dôvodu neuloženia povinnosti prístupu všetkým podnikom s významným vplyvom na trhu Lotyšským regulátorom, kde EK uvádza:

„V súlade s článkom 8 (4) prístupovej smernice v spojení s článkom 8 rámcovej smernice a článku 16 (4) rámcovej smernice Komisia poukazuje na to, že nápravné opatrenia uložené podľa článku 16 rámcovej smernice v spojení s článkom 8 (4) prístupovej smernice by mali byť založené na povahe zisteného problému, mali by byť primerané a aj opodstatnené vzhľadom na ciele stanovené v článku 8 rámcovej smernice. Okrem toho Komisia odkazuje na článok 16 (4) rámcovej smernice, ktorý vyžaduje od národných regulačných orgánov, aby uložili podniku s významným vplyvom na trhu vhodné regulačné povinnosti. Každý trh ukončenia volaní je charakterizovaný podobnými problémami hospodárskej súťaže, napríklad odmietnutie poskytnutia prístupu alebo účtovanie neprimeraných cien.“

Žalovaný poukázal na to, že následne Lotyšský regulátor svoju analýzu stiahol a uložil povinnosť prístupu všetkým podnikom s významným vplyvom.

Ako ďalší príklad uviedol žalovaný vyjadrenie EK k notifikovanej analýze trhu č. 3 rakúskeho regulátora - prípad AT/2013/1457- ktoré podľa jeho názoru taktiež potvrdzuje správnosť postupu Úradu:

„V odôvodnení navrhovanej povinnosti prístupu sa TTK (národný regulačný orgán Rakúska) odvoláva na vyjadrenie EK v súvislosti s potrebou uloženia povinnosti efektívneho prístupu pre všetkých operátorov s významným vplyvom. Okrem iného sa TTK odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu (Verwaltungsgerichtshof) Rakúska z 27. februára 2013, ktorý stanovil, že všeobecná povinnosť prístupu (v tomto prípade povinnosť prepojenia vyplývajúca zo zákona) v kombinácii s potenciálnou potrebou riešenia sporov nie je dostatočná na zabezpečenie efektívneho prístupu a nemôže nahradiť povinnosť špecifického prístupu podľa SMP (významného vplyvu) režimu.“

Žalovaný poukázal na to že tvrdenie žalobu, že Úrad pri ukladaní prístupu neprihliadal na ustanovenie § 22 ods. 3 písm. a) až f) zákona o elektronických komunikáciách nie je pravdivé.

Na podmienku uvedenú v písm. a) - technická a ekonomická únosnosť využitia alebo výstavby konkurenčných zariadení s ohľadom na rýchlosť vývoja trhu, spôsob a typ prepojenia Úrad prihliadal v spojení s § 27 zákona o elektronických komunikáciách s akcentom na ods. 3 tohto ustanovenia, podľa ktorého prepojenie verejných telefónnych sietí musí byť prístupné v obvyklých bodoch prepojenia a v kvalite, ktorá nie je horšia ako prevádzkovanie verejnej telefónnej siete pre vlastnú potrebu podniku alebo poskytovanie verejnej telefónnej siete a služby podniku v postavení ovládanej osoby alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať. Žalovaný zdôraznil, že významný podnik je zodpovedný za interoperabilitu služieb na strane ním prevádzkovanvej verejnej telefónnej siete až po bod prepojenia. Úrad v rámci povinnosti prístupu ukladá významnému podniku povinnosť prepojiť svoju sieť so sieťou iného podniku na základe jeho odôvodnenej a opodstatnenej žiadosti (teda ak je to technicky uskutočniteľné) na účely poskytovania verejnej telefónnej služby. V rámci prepojenia sietí poskytuje významný podnik ukončenie volaní vo verejnej mobilnej telefónnej sieti. Technická a ekonomická únosnosť využitia alebo výstavby konkurenčných zariadení s ohľadom na rýchlosť vývoja trhu, spôsob a typ prepojenia je zohľadnená pri cenovej regulácii. Úrad vypočíta v súlade s Odporúčaním o termínačných poplatkoch výšku poplatku za ukončenie volania vo verejnej mobilnej telefónnej sieti ako maximálnu cenu, ktorú významný podnik nesmie prekročiť.

Implementovaný postup výpočtu simuluje správanie operátora na plne konkurenčnom trhu, zohľadňuje budúci vývoj objemu prevádzky do takej miery, ako boli slovenskí operátori schopní predikovať budúci vývoj. Flexibilita modelu umožňuje reflektovať rýchlosť vývoja trhu a prispôbovať počet dimenzovaných sieťových prvkov budúcemu vývoju objemu prevádzky a technologickým požiadavkám na prepojenie. Vypočítaná maximálna cena podľa názoru žalovaného zohľadňuje aj ekonomické odpisy dimenzovaných sieťových prvkov, ktoré zohľadňujú životnosť týchto prvkov na základe reálnej praxe slovenských operátorov - podnikov.

Podmienku uvedenú v písm. b) - uskutočniteľnosť požadovaného prístupu a prepojenia so zreteľom na využiteľnú kapacitu siete Úrad, podľa názoru žalovaného, tiež posudzoval v nadväznosti na § 27 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách. Podľa tohto ustanovenia je významný podnik poskytujúci verejnú telefónnu sieť, povinný umožniť prepojenie a to:

na základe technických požiadaviek vyplývajúcich z technických noriem a technických špecifikácií podľa § 14 ods. 2 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách zabezpečujúcich interoperabilitu služieb a prepojenia sietí,

v primeranej lehote a za primeraných zmluvných podmienok, pričom prepojenie nesmie byť podmienené platbou za tie časti verejnej siete alebo tie zariadenia, ktoré nie sú na prepojenie nevyhnutne potrebné, aj v iných miestach ako v obvyklých bodoch prepojenia verejných sietí, ak o to podnik poskytujúci verejnú sieť požiada a uhradí nevyhnutné náklady takeého prepojenia.

Žalovaný poukázal na to, že podmienky prepojenia musí každý významný podnik uverejniť v Referenčnej ponuke na svojom verejne dostupnom webovom sídle. Každá referenčná ponuka musí obsahovať technické špecifikácie, zmluvné podmienky dodávania a používania služby, obvyklé body prepojenia s možnosťou dopĺňovania, zmeny alebo zrušenia, resp. premiestňovania bodov prepojenia. V nadväznosti na uvedené Úrad ukladá povinnosť transparentnosti každému významnému podniku, aby podmienky prepojenia boli nediskriminačné, a zároveň rovnaké pre každý podnik.

Aj táto podmienka je zohľadnená pri cenovej regulácii.

Použitý postup na výpočet maximálnej ceny za ukončenie volania vo verejnej telefónnej sieti zohľadňuje uskutočniteľnosť požadovaného prístupu vychádzajúc z technických, sieťových a ekonomických vstupných údajov od významných podnikov pôsobiach na slovenskom trhu mobilnej terminácie, reálneho objemu telekomunikačných služieb poskytovaného podnikmi a z technických parametrov jednotlivých sieťových prvkov, ktoré boli využité na poskytovanie predmetných služieb, čím je zabezpečené dostatočné kapacitné pokrytie sieťou teoretického efektívneho operátora. Model je flexibilný nástroj, ktorý v prípade budúceho nárastu objemu poskytovaných služieb, automaticky zvýši počet dimenzovaných sieťových prvkov a zabezpečí dostatočné využiteľné kapacitné pokrytie, ktoré sa následne premietne aj do výšky maximálnej ceny. Maximálna cena za poskytovanie ukončenia volania teda zohľadňuje dodatočnú kapacitu siete, ktorá je potrebná na prenos dodatočne veľkoobchodnej prevádzky (napr. dodatočná infraštruktúra siete pokiaľ ju vyvolá potreba zvýšiť kapacitu na účely prenosu dodatočnej veľkoobchodnej prevádzky).

Podmienka uvedená v písm. c) - počiatočné investície vlastníka zariadení vzhľadom na uskutočnené verejné investície a riziká spojené s investovaním - je podľa názoru žalovaného spojená s cenovou reguláciou. V použitom postupe pri kalkulácii regulovanej ceny bude výška vypočítaného poplatku za ukončovanie volania vo verejnej mobilnej telefónnej sieti ovplyvnená okrem iného aj premennou WACC („weighted average cost of capital“), t.j. hodnotou primeranej miery návratnosti vloženého kapitálu. V tejto premennej WACC, t.j. v priemernej miere návratnosti vloženého kapitálu, bude zodpovedajúcim spôsobom zohľadnené investičné riziko, ako aj všetky ostatné podstatné náležitosti pre stanovovanie ceny, ktoré znáša investujúci podnik.

Žalovaný poukázal na to, že Úradom použitá metóda na výpočet maximálnej ceny, ktorú sú podniky s významným vplyvom oprávnené maximálne účtovať za ukončenie volaní, podporuje investície, je citácia z dokumentu Explanatory k Odporúčaniu o terminačných poplatkoch, str 16: „Terminačné poplatky, ktoré sa približujú k dlhodobým prírastkovým nákladom z poskytovania tejto služby, budú viesť k zvýšenej konkurencii a k nižším maloobchodným sadzbám pre celý rad spotrebiteľov, a pritom stále umožnia efektívnu úhradu nákladov a primerané podnety na investície.“

Podmienka uvedená v písm. d) - potreba dlhodobej ochrany hospodárskej súťaže vyplýva podľa názoru žalovaného z predkladanej analýzy relevantného trhu č. 7, ako aj z ustanovení § 17 a § 18 zákona o elektronických komunikáciách, na ktoré sa Úrad odvoláva v analýze v časti 1.1. Legislatívny rámec a aj pri ukladaní povinností. Plnenie povinnosti prístupu (prepojenia) je základným predpokladom pre poskytovanie hlasových služieb na predmetnom trhu, ako aj na súvisiacom maloobchodnom trhu verejnej mobilnej telefónnej služby.

Pokiaľ ide o podmienku uvedenú v písm. e) - ochrana práv duševného vlastníctva nie je vo vzťahu k predmetnému trhu relevantná.

Žalovaný zdôraznil, že podmienka uvedená v písm. f) - poskytovanie celoeurópskych služieb bola zohľadnená tým, že na predmetnom trhu sú zahrnuté všetky ukončené volania bez ohľadu na to, či boli zostavené na Slovensku alebo v zahraničí. Podľa informácií Úradu povinnosť prístupu ako aj povinnosť cenovej regulácie na tomto trhu bola uložená všetkými európskymi regulátormi.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatky procesného charakteru, žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že 20. septembra 2013 doručil žalobcovi list č. 238/PÚ/2013, označený ako Výzva pred vydaním rozhodnutia, v ktorom žalobcovi v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku dal možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k podkladu ako aj k spôsobu jeho zistenia do 7 pracovných dní, prípadne aby navrhol jeho doplnenie.

Oprávnený zástupca žalobcu sa dostavil 23. septembra 2013 k nahliadnutiu do administratívneho spisu a na požiadanie mu boli predložené elektronické verzie častí spisu: Krycí list prvostupňového rozhodnutia, Predkladacia správa, Zoznam podkladov rozhodnutia a Zápisnica z rozkladovej komisie, ktorá bola poskytnutá dodatočne 25. septembra 2013 po vyhotovení jej elektronickej verzie. O nahliadnutí bol vyhotovený úradný záznam, ktorý je súčasťou spisu.

Oprávnený zástupca žalobcu sa opätovne dostavil 30. septembra 2013 k nahliadnutiu do administratívneho spisu a bol mu poskytnutý sken Zápisnice z rozkladovej komisie z 18. septembra 2013. O nahliadnutí bol vyhotovený úradný záznam, ktorý je súčasťou spisu. Žalobca svoje právo na vyjadrenie sa v určenej lehote nevyužil.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonom stanovenej lehote žalobu v ktorej žiadal, aby

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie Úradu zrušil a vrátil správnym orgánom vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru sú obe rozhodnutia nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, skutkový stav, z ktorého vychádzajú je nedostačujúci na posúdenie veci, vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a navyše predmetnými rozhodnutiami a súvisiacimi postupmi správnych orgánov bola spoločnosť žalobcu zásadným spôsobom poškodená na svojich majetkových právach ako účastník správnych konaní.

Podľa názoru žalobcu, správne orgány pri uložení povinnosti cenovej regulácie neskúmali existenciu vecných dôvodov na uloženie takejto nepochybne závažnej povinnosti, v prvom rade aká je pravdepodobnosť, že v budúcnosti by došlo k situácii, keď by regulované telekomunikačné podniky požadovali neprimerane vysoké alebo neprimerane nízke ceny súvisiace s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách.

Podľa názoru žalobcu, prvostupňový orgán, namiesto toho, aby riadne odôvodnil uloženie povinnosti cenovej regulácie tým, že môže dôjsť k požadovaniu neprimerane vysokých alebo neprimerane nízkych cien, iba stručne odkázal na str. 43 na to, že v minulosti mohlo dôjsť k odmietnutiu prepojenia, alebo mohli nastať problémy z dôvodu obmedzenej dovolateľnosti. Takéto argumenty nepovažoval žalobca za správne, aktuálne a už vôbec nie dostatočné na preukázanie naplnenia zákonom stanoveného kritéria, nakoľko zákon o elektronických komunikáciách podľa jeho názoru priamo predpokladá, že podmienkou pre možné uloženie cenovej regulácie je preukázanie toho, že môže dôjsť konkrétne k neprimerane vysokým alebo neprimerane nízkym cenám súvisiacim s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov, nie však k odmietnutiu prístupu, nakoľko prevencia odmietnutia prístupu je riešená uložením povinnosti podľa § 22 ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách. V praxi teda došlo k uloženiu cenovej regulácie žalobcovi prostredníctvom záveru, ktorý je odôvodnený zistením predpísaným zákonom pre inú povinnosť (povinnosť prístupu), ale v napadnutých rozhodnutiach úplne abscentuje odôvodnenie cez nález, ktorý zákon o elektronických komunikáciách nevyhnutne vyžaduje práve pre uloženie cenovej regulácie.

Preto žalobca považuje uloženie povinnosti cenovej regulácie za neodôvodnené a zmätočné.

Za prekvapujúce považuje žalobca aj tvrdenie Úradu, že bez regulácie cien by veľkoobchodné ceny za ukončenie volaní nikdy neklesli na požadovanú úroveň. Toto tvrdenie podľa názoru žalobcu zjavne indikuje, že snahou Úradu nie je ukladať odôvodnené a primerané regulačné opatrenia, ktoré riešia objektívne a preukázateľne zistené problémy na dotknutom trhu, ale, bez ohľadu na tieto svoje zákonné povinnosti, za každú cenu dosiahnuť reguláciou nejakú preddefinovanú požadovanú úroveň. V prípade, ak by Úrad rešpektoval svoje zákonné povinnosti a princípy regulácie elektronických komunikácií, musel by použiť spojenie „primeranú úroveň“, prípadne „nákladovo efektívnu úroveň“, resp. obdobný pojem aprobovaný regulačnou praxou.

Podľa názoru žalobcu, aj v prípade, ak by takého zákonom predpísané predpoklady možného uloženia povinnosti cenovej regulácie (preukázanie rizika, že dotknuté podniky by mohli bez regulácie požadovať neprimerane vysoké alebo neprimerane nízke ceny súvisiace s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov) boli Úradom zistené a preukázané, Úrad by mal takúto potrebu uloženia povinnosti cenovej regulácie riadne odôvodniť, nakoľko dikcia § 23 zákona o elektronických komunikáciách jasne konštatuje, že aj v takomto prípade uloženie cenovej regulácie nie je povinnosťou, ale iba možnosťou Úradu. Aplikuje sa tu teda správna úvaha a Úrad by svoje rozhodovanie v rámci správnej úvahy mal náležite a zrozumiteľne odôvodniť, k čomu, podľa názoru žalobcu, ani v jednom z napadnutých rozhodnutí nedošlo, čím správne orgány zasiahli do práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Poukázal pritom na judikatúru najvyššieho súdu súvisiacu s nedostatočným odôvodnením rozhodnutia správneho orgánu ako samostatným dôvodom na jeho zrušenie.

Žalobca v žalobe ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie povinnosti prístupu podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách „iba“ s odkazom na odporúčanie EK.

Podľa názoru žalobcu z predmetného ustanovenia zákona vyplýva povinnosť Úradu pri ukladaní povinností prístupu prihliadať na viaceré faktory technickej a ekonomickej uskutočniteľnosti plnenia tejto povinnosti regulovaným podnikom a tiež na jej dlhodobé dopady. Ide, medzi inými kritériami, o počiatočné investície vlastníka zariadení vzhľadom na uskutočnené verejné investície a riziká spojené s investovaním a potrebu dlhodobej ochrany hospodárskej súťaže, najmä ochrany efektívnej súťaže

založenej na infraštruktúre.

Podľa názoru žalobcu však Úrad nevyhodnotil skutočne predpokladané dopady povinnosti prístupu na slovenský trh a na žalobcu ako regulovaný podnik, ale len odkázal na nezáväzné Odporúčanie o regulácii terminačných poplatkov a parametre zamýšľaného nákladového modelu. V odôvodnení takto ukladanej povinnosti úplne absentuje akékoľvek objektíve (t. j. iné ako odkaz na Odporúčanie) odôvodnenie primeranosti ukladaných povinností (táto výhrada sa v rovnako týka aj absencie odôvodnenia primeranosti povinnosti cenovej regulácie) a vyhodnotenie toho, či a aké iné povinnosti by mohli vyriešiť Úradom identifikované súťažné problémy.

Model doporučený Odporúčaním o terminačných poplatkoch a o regulácii terminačných poplatkov nie je totiž podľa názoru žalobcu jediným možným nástrojom cenovej regulácie prístupu. Žalobca poukázal na to, že v praxi sa používa aj mierne odlišný model LRaC+ ktorý sa líši hlavne tým, že umožňuje operátorom zabezpečiť návratnosť aj spoločných aj režijných nákladov, ktoré sú v každom podnikaní nevyhnutne prítomné. Práve tento dôvod - absencia patričného odôvodnenia primeranosti viac zaťažujúcej povinnosti podľa modelu BU-LRIC pure v porovnaní s menej obťažujúcim modelom LRaC+, bol jedným z hlavných dôvodov, ktoré viedli Holandský žalobný tribunál v otázkach obchodu a priemyslu k opakovanému zrušeniu rozhodnutí holandského národného regulátora o regulácii terminačných poplatkov, najskôr v roku 2011 a následne v roku 2013.

V tomto kontexte je podľa názoru žalobcu dôležité vysporiadať sa tiež s otázkou, akú povahu majú odporúčania inštitúcií EÚ, a tiež, v čom spočíva korektné plnenie povinnosti Úradu vyplývajúcej z § 11 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách prihlíadať pri regulácii elektronických komunikácií na odporúčania a usmernenia EK.

Žalobca zdôraznil, že Odporúčania, podľa Článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie (konsolidované znenie) nie sú záväzné. Súdny dvor EÚ ešte v roku 1989 rozsudkom v kauze C-322/88 potvrdil, že odporúčania vo všeobecnosti vydávajú inštitúcie Európskych spoločenstiev vtedy, keď buď nemajú právomoc na vydanie záväzných predpisov, alebo nepovažujú za účelné vydať viac zaväzujúce predpisy. V prípade harmonizácie telekomunikačnej legislatívy EÚ, a to vždy na základe legislatívneho návrhu EK, vydáva väčšinou záväzné predpisy: buď smernice (napr. smernice 2009/140/EC, 2009/136/EC, 2002/21/EC), alebo aj nariadenia, ktorými sa dokonca priamo regulujú maximálne ceny služieb telekomunikačných podnikov. V prípade harmonizácie prístupu k terminačným poplatkom EÚ napokon zvolila cestu odporúčania podľa Článku 292 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (konsolidované znenie), čo podľa názoru žalobcu znamená, že jednotliví národní regulátori sa nemôžu automaticky a bez ďalšieho posudzovania vhodnosti a primeranosti zavedenia odporúčaného postupu v konkrétnych národných podmienkach spoliehať na odporúčanie ako na skutočnosť, ktorá si nevyžaduje ďalšie preukazovanie. Žalobca pritom poukázal na to, že v európskej regulačnej praxi sa mnohí národní regulátori odchyľujú od odporúčaní EÚ, napríklad nemecký národný regulátor BundesNetzAgentur (BNA) sa rozhodnutím z 19. júla 2013 rozhodol nepoužiť pre reguláciu terminačných poplatkov prístup navrhnutý v Odporúčaní o terminačných poplatkoch ale menej zaťažujúci prístup LRaC+.

Žalobca ďalej namietal, že správne orgány nepostupovali pri rozhodovaní v súlade so zákonom, pretože pri posudzovaní tzv. „relevantného trhu“, teda skupiny dostatočne homogénnych služieb, išli nad rámec vecného rozsahu definície relevantného trhu č. 7 určenej v Rozhodnutí Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky z 20. januára 2011, ktorým sa určuje zoznam relevantných trhov (ďalej len „Rozhodnutie o relevantných trhoch“). Toto rozhodnutie totiž určuje vecný rozsah relevantného trhu č. 7 nasledovne: „ukončenie volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach je služba, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej telefónnej sieti určeného špecifickou sieťovou adresou.“

Úrad v Rozhodnutí o relevantných trhoch teda podľa názoru žalobcu stanovil, že do vecného rozsahu relevantného trhu č. 7 patria volania, ktoré smerujú ku koncovému užívateľovi mobilnej siete cez bod prepojenia medzi dvomi mobilnými sieťami. Podľa názoru žalobcu Úrad vlastné Rozhodnutie o relevantných trhoch zjavne nerešpektoval, nakoľko pri výpočte trhových podielov začlenil do vecného rozsahu relevantného trhu, resp. troch skutočných dotknutých relevantných trhov (tri existujúce mobilné siete v SR) aj takzvané on-net volania, teda tie volania (hovory), ktoré sú zostavené aj ukončené v tej istej (rovnakej) mobilnej sieti, a preto logicky neprechádzajú bodom prepojenia medzi dvomi sieťami. S uvedeným rozporom sa nevysporiadal dostatočným spôsobom ani žalovaný, a preto je

žalobca presvedčený, že právne neobstoí argument o tom, že Rozhodnutie o relevantných trhoch, ktoré veľmi konkrétne a presne určuje vecný rozsah relevantných trhov (t. j. popisuje elektronickú komunikačnú službu, ktorá sa skúma a v prípade naplnenia zákonných podmienok je regulovaná Úradom), má iba deklaratórnu povahu a Úrad je oprávnený v inom rozhodnutí vydanom na základe analýzy dotknutého trhu sa od nej akokoľvek odchýliť a zahrnúť na trh aj ďalšie služby.

Takýto prístup Úradu nemá podľa názoru žalobcu oporu v znení zákona o elektronických komunikáciách. Tento zákon v tretej hlave totiž explicitne uvádza tri samostatné kroky regulácie súťaže Úradom: určenie relevantných trhov (§ 16), analýzu relevantných trhov (§ 13) a určenie významného podniku (§ 18). Každé fáze prislúcha istá procesná forma a výsledok procesu (rozhodnutia v prípade § 16 a § 18, analýza relevantného trhu a návrh opatrenia v prípade § 12).

Ďalej žalobca poukázal na to, že vychádzajúc zo systematiky tretej hlavy zákona o elektronických komunikáciách, aj znenie každého štádia regulácie logicky a systematicky nadväzuje na predchádzajúce a každá fáza je východiskom a základom pre fázu nasledujúcu. Napríklad, ustanovenie § 18 zákona o elektronických komunikáciách explicitne uvádza, že významný podnik určuje Úrad rozhodnutím na základe analýzy trhu vykonanej podľa § 17 zákona o elektronických komunikáciách. Navyše, podľa názoru žalobcu, § 18 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách priamo nadväzuje na stratu platnosti „starých“ (pôvodných) rozhodnutí o určení významného podniku na trhoch, ktoré Úrad vypustil zo zoznamu, a to dňom zverejnenia rozhodnutia o zmene Rozhodnutia o relevantných trhoch v Zbierke zákonov. Ak by zámerom zákonodarcu bolo nastavenie povahy Rozhodnutia o relevantných trhoch iba ako všeobecného, nezáväzného rámca, akéhosi usmernenia, na základe ktorého by Úrad mal v ďalších regulačných štádiách detailne skúmať a prípadne meniť a dopĺňať jeho obsah, podľa názoru žalobcu by ustanovenie § 18 ods. 4 v zákone o elektronických komunikáciách neexistovalo, prípadne by ukladalo Úradu povinnosť iba preskúmať, či je dôvod na zrušenie „konkrétnych“ povinností na základe zmeny rámcového Rozhodnutia o relevantných trhoch. Dikcia tohto ustanovenia je však podľa názoru žalobcu imperatívna, čím sa vylučuje akákoľvek správna úvaha Úradu. Argument žalovaného, že zahrnutie samozásobovania na veľkoobchodné trhy vychádza z bežnej regulačnej praxe podľa názoru žalobcu nemožno považovať za postačujúci na obhajobu. V tomto prípade Úrad, na základe znalosti praxe, by mal podľa názoru žalobcu zmeniť Rozhodnutie o relevantných trhoch a nie suplovať jeho údajné nedostatky či nepresnosti v inom štádiu regulácie súťaže.

Podľa názoru žalobcu, ani eurokonformný výklad zákona o elektronických komunikáciách, vychádzajúci z jednotlivých smerníc regulačného rámca EÚ pre elektronické komunikácie, nepodporuje názor Úradu.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (Rámcová smernica) v článku 15 rozlišuje „identifikáciu“ (Komisiou v Odporúčaní) a „určenie“ relevantných trhov, pričom povinnosťou národných regulátorov je relevantné trhy „určiť“: „Po verejnej konzultácii vrátane konzultácie s národnými regulačnými orgánmi a zohľadňujúc v čo najväčšej miere stanovisko BEREK, Komisia prijme v súlade s konzultačným postupom uvedeným v článku 22 ods. 2 odporúčanie o relevantných trhoch produktov a služieb (ďalej len „odporúčanie“). V odporúčaní sa identifikujú tie trhy produktov a služieb v odvetví elektronických komunikácií, ktorých povaha môže opodstatňovať uloženie regulačných povinností ustanovených v špecifických smerniciach... . Národné regulačné orgány v súlade so zásadami práva hospodárskej súťaže určia relevantné trhy, a najmä relevantné geografické trhy na svojom území, primerané vnútroštátnym okolnostiam, pričom v čo najväčšej miere zohľadnia odporúčanie a usmernenia“.

Následne, článok 16 smernice stanovuje rámcové pravidlá analýzy trhov a z tohto podľa názoru žalobcu nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že určenie trhov už nie je súčasťou tohto procesu, ale procesu určenia podnikov, na už určených trhoch: „Národné regulačné orgány vykonávajú analýzu relevantných trhov, pričom prihliadajú na trhy identifikované v odporúčaní, a v čo najväčšej miere zohľadňujú usmernenia. Členské štáty zabezpečia, aby sa táto analýza v prípade potreby vykonala v spolupráci s vnútroštátnymi orgánmi pre hospodársku súťaž. Ak sa od národného regulačného orgánu podľa odsekov 3 alebo 4 tohto článku, článku 17 smernice 2002/22/ES (smernica o univerzálnej službe) alebo článku 8 smernice 2002/19/ES (prístupová smernica) vyžaduje, aby určil, či je potrebné podnikom uložiť, zachovať, zmeniť, alebo zrušiť povinnosti, národný regulačný orgán určí na základe svojej analýzy trhu podľa odseku 1 tohto článku, či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž“.

Na základe vyššie uvedeného mal žalobca za to, že žalovaný náležite nezistil skutkový stav, ktorý by odôvodňoval uloženie cenovej regulácie na dotknutom relevantnom trhu, vec nesprávne právne posúdil,

najmä nesprávne, v rozpore so zákonom rozširujúco definoval dotknutý relevantný trh, a preto napadnuté rozhodnutia správnych orgánov vychádzajú z tohto nesprávneho právneho posúdenia a odôvodnenie napadnutých rozhodnutí je nedostatočné, iba s odkazom na nezáväzné odporúčanie a nezrozumiteľné, keď zmätočne odôvodňuje uloženie najprísnejšej cenovej regulácie.

Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril podaním z 28. januára 2014, v ktorom žiadal, aby najvyšší súd žalobu ako bezdôvodnú zamietol. K tvrdeniam žalobcu obsiahnutým v žalobe uviedol, že určenie podniku za podnik s významným vplyvom na určitom relevantnom trhu je spolu s tzv. národnými a nadnárodnými konzultáciami prísne formalizovaný proces vychádzajúci ako zo slovenskej právnej úpravy - § 10, § 17 až § 25 zákona o elektronických komunikáciách, tak aj z európskej legislatívy (európsky regulačný rámec) a odporúčaní a usmernení EK.

Žalovaný poukázal na to, že analýza relevantného trhu je základný dokument celej regulácie relevantných trhov elektronických komunikácií a jeden z dvoch taxatívne určených podkladov rozhodnutia, ktorý odôvodňuje určenie podniku s významným vplyvom a zároveň vynucuje uloženie primeraného okruhu povinností. Tento dokument získaný komplexným procesom zberu a vyhodnocovania dát od všetkých podnikov pôsobiach na daných relevantných trhoch s geografickou pôsobnosťou na území Slovenskej republiky, je *conditio sine qua non* začatia *ex offio* správneho konania podľa § 18 zákona o elektronických komunikáciách. Analýza relevantného trhu tvorí súčasne aj návrh regulačného opatrenia, spolu s navrhnutím uloženia konkrétnych povinností a ich podrobným odôvodnením. Každá analýza relevantného trhu ako návrh opatrenia s dosahom na relevantný trh podlieha schvaľovaciemu procesu EK podľa § 10 zákona o elektronických komunikáciách. EK sa v súlade s postupom podľa čl. 7 a 7a rámcovej smernice (§ 10 zákona o elektronických komunikáciách) vyjadrí k návrhu regulačného opatrenia. EK môže vyjadriť súhlas, uviesť prípadné pripomienky, alebo zaujať stanovisko, že navrhované opatrenie bude prekážkou vo vzájomnom obchode v rámci EÚ a vyjadriť vážne pochybnosti o jeho súlade s právom EÚ (§ 10 ods. 6 a § 10 ods. 9 zákona o elektronických komunikáciách) a upozorniť na možnosť otvorenia druhej fázy vyšetrovania podľa článku 7a rámcovej smernice (v prípade, že návrh opatrenia národný regulátor nestiahne ešte počas prvej fázy).

Žalovaný zdôraznil, že uvedený proces prebehol aj v predmetnom konaní a analýza relevantného trhu č. 7 zo 7. mája 2013 bola 13. mája 2013 predložená na nadnárodné konzultácie EK, pričom na str. 50 až 54 obsahovala totožné odôvodnenie uloženej povinnosti cenovej regulácie ako napadnuté prvostupňové rozhodnutie regulačného úradu.

K predmetnej analýze vydala EK rozhodnutie vo veci SK/2013/1456: Služby ukončenia volania v jednotlivých mobilných sieťach na Slovensku, v ktorom okrem iného uviedla: „Komisia zobrala na vedomie uistenie TÚSR, že zavedie svoj model BU-LRIC pure od 31. mája 2013 a požiadala ďalej TÚSR, aby upravil svoju metódu stanovovania referenčných hodnôt tak, aby umožňovala zníženie sadzieb za služby ukončenia volania v mobilných sieťach pred 31. májom 2013. Komisia poznamenala, že v prípade, keď TÚSR navrhne cenové nápravné opatrenie na obdobie po 31. máji 2013, ktoré by nebolo v súlade s odporúčaním o sadzbách za služby ukončenia volania, by mohla pristúpiť k otvoreniu druhej fázy vyšetrovania podľa článku 7a rámcovej smernice.“

Z uvedeného podľa názoru žalovaného je zrejmé, že aj EK považovala uloženie povinnosti regulácie cien za dôvodné a nevyhnutné. Úrad sa v prvostupňovom konaní dôsledne zaoberal existenciou vecných dôvodov a právneho základu na uloženie povinnosti cenovej regulácie (str. 43 až 46 rozhodnutia Úradu), pričom podrobne uviedol aj svoje úvahy, ktoré ho k uloženiu predmetnej povinnosti viedli. Preto tvrdenie žalobcu o nezrozumiteľnosti a stručnosti tejto časti rozhodnutia považoval žalovaný za zavádzajúce.

Navyše, regulačný úrad v prvostupňovom konaní na základe analýzy predmetného relevantného trhu č. 7 dospel k záveru, že každý jednotlivý významný podnik má vo svojej sieti 100 % trhový podiel pri poskytovaní služieb ukončovania volania, a teda predmetný trh je monopolným trhom, čo umožňuje žalobcovi správať sa nezávisle od ostatných súťažiacich a vďaka monopolnému postaveniu a z toho vyplývajúcej vyjednávacej sily, môže požadovať neprimerané zmluvné podmienky od záujemcov o službu ukončenia volania v jeho sieti. Na základe uvedených teoretických východísk založených na zozbieraných a analyzovaných údajoch bola uložená žalobcovi aj povinnosť transparentnosti prístupu a prepojenia podľa § 19 zákona o elektronických komunikáciách, povinnosť nediskriminácie prístupu a prepojenia podľa § 20 ods. 1 a ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách a povinnosť prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách.

Žalovaný považoval požiadavku žalobcu, aby preukazoval, že v budúcnosti môže dôjsť k neprimerane vysokým alebo neprimerane nízkym cenám súvisiacim s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov, nie však k odmietnutiu prístupu, za nesprávny výklad § 23 zákona o elektronických komunikáciách. V diktii tohto ustanovenia je podľa názoru žalovaného uvedené, že Úrad môže regulovať ceny v tom prípade, ak uložené povinnosti podľa § 19 až § 22 nestačia nato, aby významný podnik nepožadoval neprimerane vysoké alebo neprimerane nízke ceny súvisiace s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov.

Tento relevantný trh je špecifický tým, že podnik má bez regulácie absolútnu kontrolu nad tým, komu ukončí volanie v jeho vlastnej sieti a ukladanie rôznych povinností, ktoré majú umožniť transparentný a nediskriminačný prístup a prepojenie sietí v konečnom dôsledku nezabráni vyžiadať si od zmluvného partnera v prípade monopolného postavenia (100 % podiel vo vlastnej sieti) prakticky akúkoľvek cenu za službu.

Žiadna iná povinnosť, ktorú môže regulačný úrad významnému podniku zo zákona v rámci ex ante regulácie uložiť, nemá takú obsahovú náplň, aby regulačnému úradu umožnila priamo ovplyvniť a teda regulovať výšku žalobcom požadovaných cien na primeranú, respektíve nákladovo efektívnu úroveň.

Žalovaný na záver uviedol, že v súlade so zásadou materiálnej rovnosti podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku a v súlade s § 11 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách, najmä s ohľadom na princípy objektívnosti, nediskriminácie a odôvodnenosti, uložil totožné povinnosti v rozhodnutí č. 1404/OER/2013 z 10. júla 2013 aj spoločnosti Telefónica Slovakia, s.r.o. a v rozhodnutí č. 1402/OER/2013 z 10. júla 2013 spoločnosti Orange Slovensko, a.s. ako podnikom s významným vplyvom na danom trhu.

K námietke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení povinnosti prístupu podľa § 22 zákona o elektronických komunikáciách žalovaný uviedol, že tak Úrad v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí na str. 39 až 42, ako aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnili, čo viedlo správne orgány k uloženiu tejto povinnosti, pričom prihliadali aj na ustanovenie § 22 ods. 3 písm. a) až f) zákona o elektronických komunikáciách, a to predovšetkým na technickú a ekonomickú únosnosť využitia alebo výstavby konkurenčných zariadení s ohľadom na rýchlosť vývoja trhu, spôsob a typ prepojenia alebo prístupu vrátane životnosti iných prístupových produktov, ako napríklad prístup ku káblovodnom, uskutočniteľnosť požadovaného prístupu a prepojenia so zreteľom na využiteľnú kapacitu siete, počiatočné investície vlastníka zariadení vzhľadom na uskutočnené verejné investície a riziká spojené s investovaním, potrebu dlhodobej ochrany hospodárskej súťaže, najmä ochrany efektívnej súťaže založenej na infraštruktúre, ochranu práv duševného vlastníctva a poskytovanie celoeurópskych služieb. Ako dôkaz nevyhnutnosti uloženia prístupu na trhoch ukončovania volaní, ktoré si daný rozsah ex ante regulácie (uloženie povinností prístupu a cenovej regulácie) vyžadujú, podľa EK už len svojou špecifickou povahou, žalovaný predložil rozhodnutie EK vo veci CZ/2013/1497: „Veľkoobchodní trhy s ukončením volaní (terminací) v jednotlivých verejných telefonných sítích poskytovaných v pevném místě v České republice - Zahájení druhé fáze šetření podlé článku 7a směrnice 2002/21/ES ve znění směrnice 2009/140/ES.“.

Žalovaný zdôraznil, že pokiaľ žalobca napáda výber cenového modelu na určenie ceny za ukončenie volania na relevantnom trhu, táto otázka je v predmetnom konaní irelevantná, nakoľko je predmetom samostatného konania, ktorého predmetom je model a metodika výpočtu cien.

K ďalším žalobným dôvodom žalovaný uviedol, že zákon o elektronických komunikáciách ukladá Úradu priamo povinnosť dodržiavať inak svojou povahou nezáväznú odporúčanie EK a umožňuje sa od neho odkloniť iba v tom prípade, ak je na odlišný postup dôvod. Nakoľko toto odporúčanie vykonáva regulačný rámec a napĺňa ciele regulácie vedúce k vytvoreniu jednotného trhu EÚ, cez uplatňovanie nákladovo efektívnych cien a zároveň, Úrad nezistil dôvody, na základe ktorých by sa ho nemal pridržovať a žiadne obdobné dôvody nepredložil počas regulačného procesu ani žalobca, rozhodol sa postupovať podľa odporúčania, ktoré podľa názoru žalovaného napĺňa požiadavky zákona na efektívnu a nediskriminačnú reguláciu a poskytuje regulačným orgánom v členských štátoch vhodný nástroj na reguláciu cien za ukončovanie volaní v jednotlivých pevných aj mobilných telefonných sieťach.

Na vysvetlenie uviedol príklady, ako končia zriedkavé pokusy niektorých regulačných orgánov, ktoré sa od odporúčania napriek usmerneniu EK odchyľia, a síce začatím tzv. 2 fázy voči členskému štátu za porušenie únieového práva napr. aj žalobcom citovaný prípad nemeckého regulačného orgánu BundesNetzAgentur (BNA), ktorý sa rozhodnutím zo dňa 19.07.2013 rozhodol nepostupovať v súlade s

odporúčaním a aplikovať prístup LRAIC+ namiesto odporúčaného prístupu pure LRIC.

Nižšie uvedené žalovaný vybral z dokumentu BEREC-u z 15. 01.2014, str. 11 - BEREC stanovisko k 2. fáze vyšetrovania podľa čl. 7a smernice 2002/21/EC v znení smernice 2009/140/EC vo veci: DE/2013/1527 - Wholesale voice call termination on individual mobile networks (market 7) in Germany“, v ktorom sa okrem iného uvádza: “BNetzA teda nepreukázala, že vnútroštátne okolnosti odôvodňujú odklonenie sa od odporúčanej MTR (ceny za ukončenie volania v mobilných sieťach) metodiky pre výpočet nákladov. Okrem toho, BEREC zdieľa obavy Komisie, že návrh BNetzA by mohol vytvoriť prekážky na vnútornom trhu, v prípade, keď ostatné národné regulačné úrady stanovia MTR na základe metodiky odporúčanej Komisiou (prostredníctvom modelu zdola nahor a podľa benchmarkingu) a BNetzA sa od tejto metodiky odchyľuje bez riadneho odôvodnenia.“ Žalovaný poukázal na to, že postup, ktorý žalobca navrhuje, je podľa rozhodnutia EK v tejto veci v rozpore s európskym regulačným rámcom pre elektronické komunikácie, nakoľko EK v rozhodnutí skonštatovala, že: “... oznámenie BNetzA neposkytuje dostatočné zdôvodnenie toho, že navrhovaný postup regulácie trhov ukončovania hlasového volania v jednotlivých mobilných sieťach v Nemecku napĺňa ciele a regulačné zásady zakotvené v článku 8 rámcovej smernice, a že je zároveň v súlade s článkom 8 (4) prístupovej smernice. Komisia má vážne pochybnosti o tom, že metodiku navrhnutú BNetzA na výpočet mobilných terminačných poplatkov možno považovať za vhodnú na daných trhov v zmysle článku 16 (4) rámcovej smernice a odôvodnenú v zmysle cieľov stanovených v článku 8 rámcovej smernice, a to najmä z dôvodu, že nie je v súlade s cieľmi ako sú podporovanie hospodárskej súťaže a zabezpečovanie výhod pre užívateľa v súlade s článkom 8 (2) rámcovej smernice, a preto sa EK domnieva, že návrh opatrenia by vytvoril prekážky na vnútornom trhu...“, a preto EK otvorila druhú fázu podľa čl. 7a rámcovej smernice.

Na námietku žalobcu týkajúcu sa vecného rozsahu relevantného trhu žalovaný poznamenal, že rovnakú námietku vzniesol žalobca už v rozklade a žalovaný sa s touto podrobne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Dodal, že Úrad vyhodnocoval, okrem trhových podielov v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, aj vývoj trhových podielov vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach a to podľa celkového objemu ukončených volaní len v rámci prepojenia v grafe č. 5 na strane 24 prvostupňového rozhodnutia a podľa celkového objemu ukončených volaní vrátane volaní zostavených vo vlastnej verejnej mobilnej a fixnej (vrátane samozásobovania) v grafe č. 4 na strane 24 prvostupňového rozhodnutia. Takýmto vyhodnotením trhových podielov vo všetkých verejných mobilných telefónnych sieťach Úrad objektívne vyhodnotil vývoj ukončenej prevádzky jednotlivých podnikov v sledovanom období, resp. vyhodnotil veľkosť konkrétneho podniku podľa celkovej ukončenej prevádzky v jeho sieti v porovnaní s ostatnými podnikmi.

Žalovaný na záver zdôraznil, že pri definovaní trhu bol usmernený EK už pred konzultáciami a v rámci nadnárodných konzultácií nemala EK žiadne námietky k definícii trhu. V konaní pri analytickej činnosti a zisťovaní trhových podielov sa pohyboval v rámci všeobecnej definície tohto trhu, žiadnym spôsobom ju nerozšíril a žalobca nebol uvedeným postupom ukrátený na žiadnom svojom práve, právom chránenom záujme a nebola mu konkrétnou aplikáciou všeobecnej definície pridaná žiadna povinnosť.

Samotný žalobca nepoukazuje na porušenie žiadneho konkrétneho procesného alebo hmotného práva spojeného s preukázaným vznikom akéhokoľvek konkrétneho dôsledku ním tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože uvedeným postupom k neoprávnenému zásahu do jeho práv ani nedošlo.

Úrad takto postupoval v súlade so zásadou materiálnej pravdy aj pri ukladaní povinností ostatným hráčom na trhu a obdobne bola definícia aplikovaná aj v predchádzajúcom kole analýzy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 74 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach žaloby a tiež v zmysle svojej ustálenej judikatúry preskúmaval, či rozhodnutie žalovaného nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia správnych orgánov, ktoré určili žalobcu za významný podnik na relevantnom trhu služby

ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej telefónnej sieti určeného špecifickou sieťovou adresou (ďalej len „relevantný trh č. 7“) a uložili mu povinnosť transparentnosti prístupu a prepojenia podľa § 19, povinnosť nediskriminácie prístupu a prepojenia podľa § 20 ods. 1 a 2, povinnosť prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 a povinnosť regulácie cien prístupu a prepojenia podľa § 23, zákona o elektronických komunikáciách.

Žalovaný ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich elektronickú komunikáciu, predovšetkým zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, ktorého základným poslaním bola transpozícia nových smerníc Európskeho parlamentu a Rady do právneho poriadku Slovenskej republiky. Ide o Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES týkajúcu sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice: 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, 2002/19/ES o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení a 2002/20/ES o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby. Tretím dokumentom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 z 25. novembra 2009, ktorým sa zriaďuje Orgán európskych regulátorov pre elektronické komunikácie (BEREC) a jeho úrad.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. pred prijatím opatrenia, ktoré bude mať značný vplyv na relevantný trh, alebo ak to ustanovuje tento zákon, umožní úrad dotknutým osobám vyjadriť sa k návrhu opatrenia. Lehota na vyjadrenie je jeden mesiac odo dňa zverejnenia návrhu opatrenia; v zložitých prípadoch môže byť lehota predĺžená najviac na dva mesiace. Ak je to primerané, úrad v čo najväčšej miere prihliadne na stanoviská združení koncových užívateľov, výrobcov telekomunikačných zariadení a podnikov.

Podľa § 11 ods. 1 úrad je povinný konať a svoje rozhodnutia vydávať v súlade s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti. Všetky svoje rozhodnutia, všeobecne záväzné právne predpisy a informácie, ktoré prispievajú k otvorenému a funkčne konkurenčnému trhu, zverejňuje na svojom webovom sídle, a ak tak ustanovuje tento zákon, aj vo vestníku, pričom tieto údaje priebežne aktualizuje.

Podľa ods. 4 úrad pri regulácii elektronických komunikácií uplatňuje princípy podľa odseku 1 najmä tým, že

- a/ podporuje predvídateľnosť regulácie elektronických komunikácií zabezpečením jednotného regulačného prístupu,
- b/ zabezpečuje, aby za podobných okolností nedochádzalo k diskriminácii pri zaobchádzaní s podnikmi,
- c/ chráni efektívnu hospodársku súťaž v prospech spotrebiteľov a vhodne podporuje súťaž v oblasti infraštruktúry,
- d/ podporuje efektívne investície do kvalitnej a modernej infraštruktúry a jej inovácie aj tým, že zabezpečuje, aby sa vo všetkých povinnostiach týkajúcich sa prístupu náležite prihliadalo na riziko, ktoré znášajú investujúce podniky a umožňuje dohody o rozložení investičného rizika medzi investora a osobu žiadajúcu prístup k sieti,
- e/ primerane prihliada na odlišné situácie v oblasti efektívnej hospodárskej súťaže a spotrebiteľov v rôznych geografických oblastiach štátu,
- f/ ukladá povinnosti podľa tohto zákona len vtedy, ak neexistuje efektívna a trvalo udržateľná hospodárska súťaž, a uvoľňuje alebo zrušuje tieto povinnosti, ak je táto podmienka splnená.

Podľa § 16 ods. 1 Úrad určí relevantné trhy na základe Európskou komisiou odporúčaného zoznamu relevantných trhov a s ohľadom na geografické podmienky a iné špecifické národné podmienky v súlade

so zásadami práva hospodárskej súťaže.

Podľa ods. 3 Úrad priebežne dopĺňa alebo mení zoznam relevantných trhov na základe usmernení a odporúčaní Európskej komisie. Zoznam relevantných trhov a jeho zmeny určuje úrad rozhodnutím. Rozhodnutie úrad uverejňuje vo vestníku a vyhlasuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky uverejnením oznámenia úradu o jeho vydaní.

Podľa § 17 ods. 1 cieľom analýzy relevantných trhov je zistiť či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž.

Podľa ods. 2 efektívnou hospodárskou súťažou sa rozumie taký stav, pri ktorom ani jeden podnik pôsobiaci na príslušnom relevantnom trhu nemá významný vplyv.

Podľa ods. 3 významný vplyv na relevantnom trhu má podnik, ktorý sám alebo spoločne s inými podnikmi má na tomto trhu také postavenie, že nie je vystavený efektívnej hospodárskej súťaži a ekonomický vplyv mu v podstatnom rozsahu dovoľuje správať sa nezávisle od konkurentov a užívateľov (ďalej len „významný podnik“).

Podľa ods. 4 za významný podnik možno považovať podnik s významným vplyvom aj na trhu úzko súvisiacom, ak sú väzby medzi týmito dvoma relevantnými trhmi také, že umožňujú prenesenie vplyvu z jedného trhu na druhý, a tým posilnenie vplyvu podniku na trhu.

Podľa ods. 8 úrad pri posudzovaní, či ide o významný podnik, vyhodnocuje kritériá týkajúce sa príslušného relevantného trhu, pričom v čo najväčšej možnej miere prihliada na usmernenia na analýzu trhu zverejnené Európskou komisiou.

Podľa § 18 ods. 1, ak úrad na základe analýzy podľa § 17 zistí, že na určitom relevantnom trhu nie je efektívna hospodárska súťaž, po skončení konzultácií podľa § 10 určí rozhodnutím významný podnik, a zároveň mu v tomto rozhodnutí uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 25; ak ide o trhy podľa § 17 ods. 4 uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 21, 23 a 25. Tieto povinnosti musia byť odôvodnené, musia vychádzať zo zisteného stavu a musia byť primerané účelu a princípom regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu. Účastníkom konania je podnik navrhnutý za významný podnik v analýze relevantného trhu podľa § 17. Podkladom na rozhodnutie je analýza relevantného trhu podľa § 17 a vyjadrenia dotknutých osôb v konzultáciách podľa § 10. Na účely tohto konania sa práva účastníka konania podľa osobitného predpisu (§ 33 správneho poriadku) uplatňujú počas konzultácií podľa § 10 ods. 1. Ak je na tomto relevantnom trhu už určený významný podnik, úrad vydá nové rozhodnutie o určení významného podniku, v ktorom mu existujúce povinnosti znovu uloží alebo ich zmení. Predchádzajúce rozhodnutie stráca platnosť nadobudnutím právoplatnosti nového rozhodnutia. Úrad rozhodnutie zverejní vo vestníku.

Podľa § 19 ods. 2 Úrad môže uložiť významnému podniku povinnosť zverejniť referenčnú ponuku na prístup a prepojenie najneskôr do 60 dní od doručenia rozhodnutia o uložení tejto povinnosti, najmä ak má tento významný podnik uloženú povinnosť nediskriminácie. Referenčná ponuka musí byť transparentná, aby sa zabezpečilo, že sa od podnikov požadujúcich prístup alebo prepojenie nebude vyžadovať platenie za prostriedky, ktoré nie sú potrebné na poskytovanie požadovanej služby. Referenčná ponuka musí byť dostatočne štruktúrovaná a musí obsahovať aj opis jednotlivých položiek, obvyklých bodov prepojenia, kvality, súvisiace lehoty a podmienky vrátane cien. Úrad môže na uplatnenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona alebo povinností uložených rozhodnutím úradu podľa § 18 ods. 1 uložiť významnému podniku zmeny referenčnej ponuky; úrad môže prihliadnuť na návrh zmeny referenčnej ponuky predloženej podnikom. Podnik je povinný predložiť úradu upravenú referenčnú ponuku do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zmene referenčnej ponuky.

Podľa ods. 3 ak má významný podnik uložené povinnosti podľa § 22 týkajúce sa veľkoobchodného prístupu k infraštruktúre siete, je povinný v lehote podľa odseku 2 predložiť úradu referenčnú ponuku veľkoobchodného prístupu k infraštruktúre siete. Referenčná ponuka na veľkoobchodný prístup k infraštruktúre siete musí obsahovať podmienky uvedené v prílohe č. 1. Referenčná ponuka nesmie obsahovať žiadne ceny za sieťové prvky alebo zariadenia, za ktoré by oprávnený podnik poskytujúci

verejnú sieť alebo verejnú službu musel platiť, ak nie sú potrebné na poskytovanie jeho služieb.

Podľa § 20 ods. 1 Úrad môže uložiť významnému podniku povinnosť nediskriminácie vo veci prístupu alebo prepojenia sietí.

Podľa ods. 2 na základe povinnosti uloženej podľa odseku 1 je významný podnik povinný uplatňovať voči iným podnikom porovnateľné podmienky za porovnateľných okolností a poskytovať informácie a služby iným podnikom za rovnakých podmienok a s rovnakou kvalitou, ako keby ich využíval pre vlastnú potrebu alebo ich poskytoval podniku v postavení ovládanej osoby alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať.

Podľa § 22 ods. 1 Úrad môže uložiť významnému podniku v súvislosti s prístupom alebo prepojením povinnosť splniť odôvodnenú a opodstatnenú žiadosť o prístup, na používanie určitých prvkov siete a pridružených prostriedkov a o prepojenie sietí, najmä v prípadoch, ak zistí, že odmietnutie prístupu alebo neprimerané okolnosti a podmienky by neumožnili efektívnu hospodársku súťaž na trhu pre koncových užívateľov alebo by neboli v ich záujme. Úrad môže na zabezpečenie prístupu alebo prepojenia významnému podniku uložiť najmä povinnosť

- c) viesť rokovania v dobrej viere s inými podnikmi žiadajúcimi prístup,
- e) zabezpečiť otvorený prístup k rozhraniam, protokolom a kódovacím zariadeniam, ktoré sú potrebné na interoperabilitu služieb alebo pre služby virtuálnych sietí,
- f) umožniť spoločné umiestnenie alebo iné formy spoločného používania pridružených prostriedkov,
- h) zabezpečiť prístup k systémom na podporu prevádzky alebo k podobným softvérovým systémom nevyhnutným na zabezpečenie spravodlivej súťaže pri poskytovaní služieb,
- i) prepojiť siete alebo sieťové prostriedky,

Podľa § 23 ak úrad na základe analýzy relevantného trhu súvisiaceho s prístupom alebo prepojením podľa § 17 zistí, že na tomto trhu nie je efektívna hospodárska súťaž a uloženie jednej alebo viacerých povinností podľa § 19 až 22 nepostačuje na to, aby významný podnik určený podľa § 18 nepožadoval neprimerane vysoké alebo neprimerane nízke ceny súvisiace s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov, môže regulovať ceny významného podniku podľa § 12. S cieľom podporovať investície podniku vrátane investícií do sietí novej generácie úrad prihliada na mieru investovania významným podnikom s uznaním primeranej návratnosti vloženého kapitálu a s tým spojených rizík špecifických pre konkrétny nový investičný sieťový projekt.

Podľa § 74 ods. 1 na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa ods. 2 správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v prvom rade zaoberal námietkou, ktorou žalobca poukazoval na skutočnosť, že správne orgány vec nesprávne právne posúdili, keď v rozpore so zákonom rozširujúco definovali dotknutý relevantný trh, pričom sa vôbec nevysporiadali s námietkami žalobcu.

Po dôkladnom preštudovaní administratívneho spisu túto vyhodnotil za nedôvodnú.

Je potrebné zdôrazniť, že podkladom pre vydanie rozhodnutia Úradu je Analýza relevantného trhu č. 7, podľa § 17 zákona o elektronických komunikáciách a vyjadrenia dotknutých osôb v konzultáciách podľa § 10 cit. zákona. Úrad pri vecnom vymedzení relevantného trhu č. 7 vychádzal z platného regulačného rámca, Odporúčania EK o príslušných trhoch výrobkov a služieb v sektore elektronickej komunikácie umožňujúcich reguláciu ex ante č. 2007/879/ES zo 17. decembra 2007 ako aj z Vysvetľujúceho

memoranda k odporúčaniu, pričom v čo najväčšej možnej miere prihliadol aj na Rozhodnutie EK vo veci SK/2013/1456.

Je síce pravdou, že definícia relevantného trhu č. 7 hovorí o ukončení volania v jednotlivých verejných mobilných sieťach ako o službe, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami, alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej sieti. Avšak, podľa názoru najvyššieho súdu, aj tzv. on - net volania do mobilnej siete, t. j. volania, v ktorých nie je prítomný bod prepojenia, je potrebné zahrnúť do relevantného trhu ukončovania volaní, nakoľko je zrejmé, že ukončenie volania, ktoré začína u toho istého podniku si zabezpečuje podnik sám, aby bola umožnená dovolateľnosť volaného účastníka. Úrad sa touto námietkou podrobne zaoberal vo vyhodnotení pripomienok žalobcu k analýze veľkoobchodného relevantného trhu č. 7 kde uviedol: "... Napriek tomu, že pri „on net“ volaniach do mobilnej siete nie je prítomný bod prepojenia, tak volanie je ukončované v mobilnej sieti podniku a zabezpečuje si ho podnik sám, aby bola umožnená dovolateľnosť volaného účastníka. Z uvedeného dôvodu úrad skúmal vývoj trhových podielov jednotlivých podnikov vypočítaný podľa počtu veľkoobchodne ukončených minút v rámci prepojenia, kde do počtu všetkých veľkoobchodne ukončených minút nezahrňal ukončené minúty z volaní vytvorených vo vlastnej verejnej telefónnej sieti (graf č. 5 v analýze) a súčasne vývoj trhových podielov podľa počtu všetkých ukončených minút vrátane selfsupply (on-net volaní). Z uvedených grafov je možné porovnať celkovú ukončenú prevádzku jednotlivých významných podnikov za účelom znázornenia skutočnej situácie na trhu. V nadväznosti na vyššie uvedené sa úrad rozhodol pre zahrnutie vlastných veľkoobchodných dodávok všetkých podnikov prítomných na predmetnom trhu, pretože nezahrnutie týchto dodávok by spôsobilo podcenenie skutočnej sily a vplyvu jednotlivých podnikov na predmetnom trhu. Úrad preto považuje za potrebné, aby všetky ukončované volania jednotlivých podnikov tvorili súčasť vymedzenia predmetného relevantného trhu..."

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že správne orgány sa podrobne zaoberali uvedenou námietkou žalobcu a odôvodnili aj zvolený postup. Podľa názoru najvyššieho súdu definovanie služby ukončenia volania vo verejnej mobilnej sieti tak, ako ju vymedzil Úrad v prvostupňovom rozhodnutí, nepredstavuje neprípustné rozšírenie definície, ktoré by bolo v rozpore so zákonom, resp. s európskou legislatívou.

Neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že s trhovou definíciou veľkoobchodných služieb ukončenia volania v mobilných sieťach, ktorá zahŕňa všetky ukončené volania na mobilné čísla bez ohľadu na to, odkiaľ hovor prichádza (t. j. volania prichádzajúce a následne ukončené vo vlastnej sieti, ukončenia volaní prichádzajúcich z iných mobilných alebo pevných sietí v štáte, ukončenia volaní prichádzajúcich zo zahraničných mobilných alebo pevných sietí a ukončenia volaní zostavených prostredníctvom nemanážovanej služby VoIP prostredníctvom mobilného alebo pevného širokopásmového pripojenia z počítačov, smartfónov alebo špeciálnych zariadení na vykonávanie volaní prostredníctvom služby Skype), bola oboznámená aj EK, ktorá v rozhodnutí vo veci SK/2013/1456 uviedla, že: "...preskúmala oznámenie a dodatočné informácie, ktoré poskytol TÚSR a nemá žiadne pripomienky..."

Navyše, žalobca v správnom ani v súdnom konaní nepreukázal, akým konkrétnym spôsobom žalovaný takto vymedzenou definíciou relevantného trhu č. 7 zasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu a aké konkrétne dodatočné povinnosti mu v dôsledku tohto vymedzenia boli uložené. V tomto bode sa najvyšší súd stotožnil s názorom žalovaného, že samotný žalobca nepoukazuje na porušenie žiadneho konkrétneho procesného alebo hmotného práva spojeného s preukázaným vznikom akéhokoľvek konkrétneho dôsledku ním tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože uvedeným postupom k neoprávnenému zásahu do jeho práv ani nedošlo.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu vo vzťahu k uloženým povinnostiam, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za vhodné z dôvodu ich závažnosti a následne ich dôsledkov vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu posúdiť prioritne tie, ktorými žalobca namietal, že žalovaný správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav na posúdenie veci a že rozhodnutie, vychádzajúce „len“ z nezáväzného odporúčania EK, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, ktoré sú dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP.

Žalobca v rozklade proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a rovnako tiež v žalobe namietal,

že žalovaný nedostatočne odôvodnil povinnosti prístupu k určitým sieťovým prostriedkom podľa § 22 ods. 1 písm. c), e) f), h) a i) a tiež primeranosť uloženia povinnosti cenovej regulácie podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách „iba“ s odkazom na nezáväzné odporúčanie EK a v napadnutom rozhodnutí abscentuje vyhodnotenie toho, či a aké iné povinnosti by mohli vyriešiť Úradom identifikované súťažné problémy.

Tieto námietky vyhodnotil najvyšší súd ako účelové a zavádzajúce, nemajúce oporu v spisovom materiáli.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu je potrebné zdôrazniť, že výrok, ktorým žalovaný určil žalobcu za významný podnik na relevantnom trhu č. 7 je právnym základom pre následné ukladanie individualizovaných povinností upravených v § 19 až § 25 zákona o elektronických komunikáciách.

Povinnosti, ktoré žalobcovi uložil vychádzali z podrobnej analýzy relevantného trhu, v ktorej žalovaný dospel k záveru, že žalobca, ako aj ďalšie dva hodnotené podniky, Orange Slovensko a Telefónica Slovakia, má, vo vzťahu k jeho veľkoobchodnej ponuke ukončenia volania v jeho vlastnej mobilnej sieti, 100% trhovú podiel na relevantnom trhu č. 7, pričom vyhodnotil trhové podiely na agregovanom trhu všetkých mobilných telefónnych sietí na základe celkového vývoja počtu aktívnych účastníkov, objemu všetkých ukončených minút, objemu veľkoobchodne ukončených minút a výšky výnosov z ukončenia volaní. Z tohto pohľadu potom dospel k záveru, že vstupu ďalšieho prevádzkovateľa verejnej mobilnej siete na predmetný trh bránia významné strategické, ekonomické, technické a časové prekážky a každý trh ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach je monopolným trhom bez tendencie smerovania k efektívnej súťaži.

Z návrhu na uloženie povinností, ktorý je uvedený v III. časti analýzy, str. 44 až 54 vyplýva, že všetky navrhované povinnosti vychádzajú zo zisteného stavu na trhu, sú efektívne, primerané účelu a princípom regulácie, slúžia na podporu vnútorného trhu a podporujú záujmy koncových užívateľov. Uloženie všetkých navrhovaných povinností, vrátane cenovej regulácie, má za cieľ zabezpečenie otvorenej a funkčnej súťaže, zefektívnenie konkurenčného prostredia, potlačenie protisúťažného správania, je v súlade so zisteným stavom súťaže na relevantnom trhu č. 7, ich efekt napĺňa všetky vyššie uvedené princípy a je predpokladom pre ďalší rozvoj konkurenčného prostredia pri poskytovaní verejnej telefónnej služby.

Z uvedeného je zrejmé, že správne orgány nevychádzali pri ukladaní povinností „len“ z nezáväzného odporúčania EK, ale práve naopak, z podrobnej analýzy situácie na relevantnom trhu, pričom sa dostatočne podrobne vysporiadali aj s dôvodmi uloženia konkrétnych povinností.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný zákonne konformným spôsobom zdôvodnil vždy konkrétny podklad pre uloženie konkrétnej povinnosti, vrátane povinnosti podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách a v súlade s § 18 vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu. Povinnosti uložené žalobcovi sú primerané účelu a princípom regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu.

Ako vyplýva z administratívneho spisu, teoretické východiská Úradu boli potvrdené aj praktickým príkladom, na ktorom žalovaný demonštroval dôležitosť regulačných opatrení, ktoré v roku 2009, keď sa žalobca a spoločnosť Orange Slovensko ani po dlhých mesiacoch rokovanií nedohodli s iným podnikom o cene za ukončovanie volaní v ich mobilných sieťach, boli jediným efektívnym nástrojom na ochranu záujmov koncových užívateľov.

Navyše, správne orgány v súlade s § 10 zákona o elektronických komunikáciách spolupracovali s EK, ktorá s ich postupom vyjadrila súhlas v rozhodnutí SK/2013/1456. Nie je preto podľa názoru najvyššieho súdu dôvodné spochybňovať tento postup bez konkrétnych dôkazov a argumentov.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný sa nemusí pridržať odporúčaní EK a môže sa od týchto odchýliť, túto námietku považoval najvyšší súd za irelevantnú, nakoľko v prípadoch, kedy správne orgány vydávajú rozhodnutia na základe zákonom povolenej voľnej úvahy preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom, ale neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Ide o obmedzený súdny prieskum správnych rozhodnutí založených na princípoch správneho uváženia, pretože správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne, a práve tolerančné - úvahové pásmo, obmedzuje súd pri súdnom prieskume.

Pokiaľ sa správne orgány rozhodli pridržať odporúčaní EK a ich postup bol týmto kompetentným a kontrolným orgánom одобrený, nevidí najvyšší súd dôvod postup správnych orgánov spochybňovať.

Všeobecné tvrdenia žalobcu a jeho poukazovanie na postupy iných regulačných úradov, ktoré navyše mali začať druhej fázy vyšetrovania EK, v tomto prípade nepostačujú na spochybnenie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa.

Na záver posudzoval najvyšší súd dôvodnosť námietky, ktorou žalobca namietal uloženie povinnosti cenovej regulácie a napokon aj túto posúdil ako nedôvodnú.

V napadnutých rozhodnutiach sa správne orgány podrobne zaoberali potrebou regulácie cien a to napriek tomu, že konkrétne určenie regulovanej ceny je predmetom samostatného rozhodnutia v zmysle § 12 zákona o elektronických komunikáciách.

Najvyšší súd súladne so závermi žalovaného dospel k záveru, že ak má významný podnik absolútnu kontrolu nad tým, komu ukončí volanie v jeho vlastnej sieti a takúto kontrolu žalobca nepochybne má (monopolné postavenie, 100 % podiel vo vlastnej sieti), potom ukladanie rôznych povinností, ktoré majú umožniť transparentný a nediskriminačný prístup a prepojenie sietí nemôžu samé osebe zabrániť žalobcovi požadovanie akejkoľvek ceny.

Preto najvyšší súd dospel k záveru, že došlo k naplneniu predpokladov stanovených v § 23 zákona o elektronických komunikáciách pre uloženie povinnosti regulovať ceny. Žalobcom tvrdené nedostatočné odôvodnenie a zmätočnosť tejto časti rozhodnutia žalovaného sa v súdnom konaní nepreukázali.

Keďže návrh rozhodnutia o regulácii cien, ktorého súčasťou je výška maximálnej ceny za ukončenie volania vo verejnej mobilnej sieti a spôsob výpočtu, podlieha režimu samostatných národných a nadnárodných konzultácií s EK, po ukončení ktorých Úrad vydá rozhodnutie o regulácii cien, v ktorom sa bude vyjadrovať aj k spôsobu výpočtu - k použitiu modelu BU-LRIC pure a k ostatným pripomienkam žalobcu, ktoré sa týkajú výhradne modelu použitého na výpočet ceny, sa najvyšší súd nevyjadroval k samotnému postupu pri určení cien, nakoľko toto nie je predmetom tohto konania.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení žalovaného že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav vecí, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním žalovaného definovaným v § 6 zákona o elektronických komunikáciách, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že žalobu ako bezdôvodnú zamietol.

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu žalobcovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

Pokiaľ ide o zmenu v osobe žalovaného, táto nastala v dôsledku prijatia zákona č. 402/2013 Z. z. o Úrade pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb a Dopravnom úrade a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s účinnosťou od 1. januára 2014.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.